

врегулювання юридичного конфлікту.

Список використаних джерел

1. Про медіацію: Проект Закону України № 3504-1 від 04.06.2020. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=69023
2. Медіація у професійній діяльності юриста : підруч. / Т. Білик, Р. Гаврилюк, І. Городиський та ін. / За ред. Н. Крестовської, Л. Романадзе. Одеса : Екологія, 2019. 456 с.
3. Яновська О., А. Біцай Особливості участі адвоката у процедурі медіації. *Вісник Київського Національного ун-ту ім. Т. Шевченка*. Юрид. науки. 2014. №1(99). С. 21–24.
4. Перепельченко А. Медіація в адвокатській діяльності. URL: <https://prihodko.com.ua/ua/mediatsiya-v-advokatskiy-diyalnosti/>
5. Вільчик Т. Б. Роль адвоката у реалізації функції медіації у кримінальному судочинстві. *Право та інновації*. 2015. № 4 (12). С. 144–150.
6. Фурса С. Медіація в Україні: актуальні питання теорії і практики та необхідність законодавчої регламентації. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка*. ЮРИДИЧНІ НАУКИ. 2014. № 1 (99). С. 5–8.

Гвоздєй Ірина Юрїївна,
здобувач ступеня вищої освіти бакалавр
навчально-наукового інституту № 3
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник:
Мозоль Наталія Іванівна,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ОФІЦЕРА ГРОМАДИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Зміни в сучасному українському соціумі, його економічній і політичній сферах закономірно впливають на процес формування нових взаємовідносин між державою, її інституціями та громадянським суспільством. Постійна взаємодія влади і суспільства – необхідна умова політичної стабільності й процвітання кожної держави, у тому числі й України, оскільки проблеми її розвитку неможливо розв’язати без підтримки суспільства. Успішними бувають лише спільні зусилля. Це стосується й такого державного інституту, як органи внутрішніх справ і поліції зокрема.

Національна поліція взаємодіє з громадськістю шляхом підготовки та виконання спільних проєктів, програм та заходів для задоволення потреб населення та покращення ефективності виконання покладених на неї завдань. Співпраця між Національною поліцією та громадськістю спрямована на виявлення та усунення проблем, пов'язана із здійсненням поліцейської діяльності і сприянням застосуванню сучасних методів для підвищення результативності та ефективності здійснення такої діяльності. Національна поліція надає підтримку програмам правового виховання, пропагує правові знання в освітніх установах, засобах масової інформації та у видавничій діяльності [2, с. 154].

Поліцейський офіцер громади – це наступний крок у реформі Національної поліції. Його основна мета – забезпечити кожному територіальну громаду окремим офіцером, який не тільки працюватиме на території цієї громади, але й житиме там [1].

Оскільки поліцейський офіцер стане повноправним представником своєї громади (яка візьме на себе частину фінансової підтримки його роботи), то й звітуватиме він не тільки перед керівництвом, але й перед самою громадою.

Слід зазначити, що поліцейський офіцер громади – це працівник Національної поліції, орієнтований на оперативне вирішення проблем щодо забезпечення належної безпеки саме своєї територіальної громади. Поліцейський офіцер громади не муніципальний поліцейський, він залишається у штаті місцевого органу поліції, який контролює законність прийнятих ним рішень. Він має право на матеріальне і фінансове забезпечення, соціальні гарантії та пільги, як і інші поліцейські згідно із Законом України «Про Національну поліцію» та іншими законодавчими актами України [4]. Однак є і певна особливість. Поліцейський офіцер громади синтезує у своїй діяльності функції дільничного офіцера поліції та поліцейського патрульної поліції. Водночас він підзвітний громаді щодо забезпечення її безпеки. Для постійної присутності поліцейського офіцера громади на території об'єднаної територіальної громади облаштовується службове приміщення, що належить громаді. Окрім того, Національна поліція України забезпечує його одностроєм, табельною зброєю, спеціальними засобами, нагрудною камерою та планшетом. Національна поліція України також може забезпечити поліцейського офіцера громади обладнанням службовим автомобілем (залежить від фінансування) [3].

Як бачимо, незважаючи на те, що роль поліцейських офіцерів громади суттєво відрізняється від функцій колишніх дільничних інспекторів міліції та нинішніх дільничних офіцерів поліції, спеціальної відомчої нормативної бази (окремого підзаконного нормативного акта), яка б регулювала діяльність новостворюваної правоохоронної інституції, наразі немає.

Отже, «Поліцейський офіцер громади» є перспективним, адже позитивні результати функціонування поліцейських офіцерів громади, з одного боку, сприятимуть налагодженню тісної взаємодії поліцейського з об'єднаною територіальною громадою, реалізації її потреб в усіх регіонах України, а з іншого, – позитивно впливатимуть на рівень довіри населення до поліції та підвищення ефективності поліцейської діяльності в цілому.

Список використаних джерел

1. Долгополов А. М. Організаційно-правові питання діяльності громадських формувань з охорони громадського порядку і державного кордону в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2008. 343 с.
2. Дячук О. В. Правові засади партнерських відносин між поліцією та населенням. *Порівняльно-аналітичне право*. 2015. № 3. С. 153–156.
3. Михайлова Ю. О. Організація ефективної комунікації як ключового елементу підвищення авторитету працівників поліції та налагодження взаємодії з населенням. *Форум права*. 2015. № 1. С. 178–181. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2015_1_31.pdf.
4. Закон України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 р. № 580-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>.
5. Проневич О. С. Німецька та польська моделі партнерської взаємодії поліції та населення на локальному рівні. *Форум права*. 2011. № 4. С. 600–606.

*Глуцук Дмитро Іванович,
курсант навчально-наукового
інституту № 1 Національної
академії внутрішніх справ*

Науковий керівник:

*Мінченко Ольга Василівна,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, доцент*

ПРАВА ЛЮДИНИ ПОЧИНАЮТЬСЯ З ПРАВ ДИТИНИ

«У розрізненому світі, діти – об'єднуюча
сила, здатна збирати нас усіх разом
задля підтримки загальної етики»

Граса Машел-Мандела

З давніх-давен люди мріяли про вільне щасливе життя без насильства, жорстокості, приниження. Для досягнення цього люди повинні мати певні права – права людини.

Права людини – це певні можливості (надбання), необхідні для існування та розвитку особи, які визнаються невід'ємними, мають бути загальними та рівними для кожного, забезпечуватися та захищатися державою в обсязі міжнародних стандартів [1, с. 91]. Тут слід зазначити, що права людини починаються з прав дитини. Дитина, як і кожна людська істота, від народження має права людини, але вона повинна мати ще й додаткові, особливі права. Це обумовлено її фізичною, розумовою, моральною та духовною незрілістю. І для